

Om Caligula säger Montesquieu, at han war en ren Sophist i grynheter, som han war en slägtinge både af Antonius och Augustus så sade han, at han skulle straffa Senaten om den ej firade Augusti seger på Antonius, och at han afwen skulle straffa om den firade Antonii nederlag — då hans Syster som han besatte skulle dyrkas som en Gud, dog, war det et brott at förja henne, så wida hon ej war människa, och at intet förja henne, efter hon war Kejsarens Syster.

Den förnuftiga fattiga *).

En gammal arbetskarl på sin dödsång begår Präst, som kommer, träs far Subben liggandes på några starkwor i et uselt näste så godt som utan wäggar och tak, intet bord, ingen stol, han hade alt förtyrat i sin sjukdom för en watsoppa, på gånswet låg likwäl en yxa och en såg, deri bestod hela hans egendom tillika med armarne, då de kunde röras, men nu låg han utan at kunna hjelpa sig sjelf det minsta — „fatta mod min wån sade biskopadren, wår Herre gör dig i dag en ganska stor nåd; du slipper snart denna usla werlden med alla dina mödor omsorger och besvär . . . hwad för besvär swarade den döende med en swag och biten röst „Ni far wäl kära Prästfar! jag har altid lefwat nöjd och jag har aldrig jämrat mig öfwer mitt öde, jag har hwarken känt hat eller afwund. Min sönn har altid warit rolig, har jag arbetat om dagen, så har jag hwilat om natten, mina handwårksaker som ni ser här, skaffade mig et bröd som jag åt med smak, och jag har aldrig fört ut at se mina likar äta bättre än jag — twärtom, jag har mer än öfwa märkt at den rika Fosaren warit mera usatt för krämpor och sjukdomar. Jag har warit fattig men jag har altid behållit hälsan tills för några dagar, om jag ämnar tillfrisknar, hwilket jag likwäl ej tror, så går jag åt sfogen med min yxa och skal wälsigna den handen som hittills ledsagaat mig.

Prästen som war kommen at trösta, blef förwånad öfwer et sådant språk, han kunde intet förena en sådan uselhet med den styrkan och det moder, emedlertid ynkade han så godt han kunde at Subben oaktadt all sin lust at lewa, borde resolwera sig at dö, ty tillade han, man skal underkasta sig Guds wilja . . . Utan twiswel swarade sjuklingen med

*) Insändt.

en glad och säker opsyn, „alla människor skola dö, då jag förstått at nytta detta lifswet, så förstår jag ock at lämna det, jag tackar min Skapare, som efter döden tar mig til sig . . . Jag märker det sista ögonblecket . . . se här är det . . . farväl.

Jag tror at denna gamla arbetskarlen war rätt förnustig i sin fatigdom, emedlertid war han kan hånda i sin lefnad föraktad af en Millionaire som ej begripit at lefwa och som förwiflar som en usling, då det gäller det sista ögonblecket.

Anecdoter.

En Poët hade efter 3 års wako och fasta änteligen fått sin Tragedie färdig, men den kunde omöjligt annat bli än mager, Muserna borde efter så lång wana kunna swälta men hwem kon twinga naturen? han presenterar sig då med sitt Manuscript in för Melpomenes och Pluti Söner, Acidorerna häfiterade at ge sitt utslag, men sedan de konsulterat at den borde wara dålig i anseende til Poëtens hungriiga mine, hans halfslade stoffor hans urblekta knårosor, den snåwa Camlons-Rappan, och det som måst deciderade, at han bodde i wind och ändå ej funnat betala hyran, så nekade de enhälligt at spela den, likwäl under det skälet, at sammansättningen wore gammalmodig, inga Arier, inga Balletter, at intrigen wore complicerad och så godt som obegripelig — „Så mycket bättre! Mina Herrar! swarade Auctoren, då ären ni så wäl som jag säkra om 2 eller 3 representationer, för! hwad för mycket Guld skal löpa andra och tredje gången dit för at lära sig begripa hwad de första gången omöjigen kunde fatta.

En Elegant och tåck Marquis skred öfwer de oändeliga uringer, des höga stånd fordrade, i synnerhet, om sina Spann wagné-hästar, — hwar förre frågades: anwänder ni icke håldre era revenüer på några witterhets ättkare som ni kunde ha til sällskap? — å! swarade wår Marquis, mina hästar, de draga mig men de där beaux esprits, de . . . ja! de skulle bära Er på sina oxlar, blef honom återswarat.

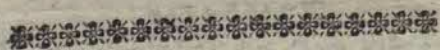
Man frågade en nymodig Sjeite, hwad hon hade gjort för bravoure wid det och det tilsället i Kriget i Ståndern, jag, swarade han, har med min

Blus

Pluton huggit benen af en träs kuff, — det marquerar wäl intet så oändelig tappelhet sade man, mera hade det varit, om ni huggit hufvudet af honom — ja! swarade han häftigt, Ni bør weta at en annan huggit bort det förut.

Då den i Historien celebra Skälmen Cromwell resolwerade sig at låta slå Mynt, gjorde han först en ritning eller utkast, på hwilkets ena sida war präglat Gud, och på andra sidan Angeland, frågar sedan en gammal Officer, hwad han tyckte om Inscription, jo! swarade denna, derwid är ingen ting at erhindra om icke det, at Gud wänder ryggen till Angeland.

Epigramme *)

Det sägs „man tiden aldrig löper —
Bör jag wäl tro et sådant prat?
Eil mig hwat natt Mor Stina **) löper
För Plåtar, Caffé och för mat.

Annonce.

At särskilt swara på alla de bref, ifrån Grefwe til Bonde, jag nu på en tid fått ifrån alla Landsortier, skulle fordras mera Postpengar än tid, ty hwad scribrens bok angår, har jag hwarken begärt eller fått — jag har då den åran swara alla för en och en för alla, at deras gemensamma begäran om Wälsignade Tryckfrihetens affickande til dem på Posten, kan alt för lätt af mig erquearas emot postporto, ty min Conception och mina 2:ne renscrifware kunna ändå ej så jämt syffelsättas — uträkningen blir lätt, 3 blad gå för äncel Post, då deras breda marginaler afflippas, hwilka om jag får behålla dem, godtgöra papperet til Couvertet, swatwelsickan, ljuset, tackdräppan, nötningen af Sigillet och löper på Post. Contoret.

*) Insändt.

**) En Sinfwackerka.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 57.

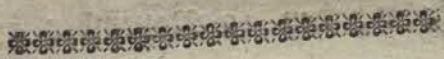
Stockholm, den 19 November 1781.

Saga för Dagen *).

Den lilla Gud med Nil och Väga
Som målas blind uti sin sygt,
Som ränder Werlden uti låga,
Och tror sig om at all ting wäga,
Han swor en gång så stolt och trygt,
„I Paphos Slott, och i Cithérens lunder
„Mitt hjerta ännu ordet är,
„Jag andra skänkt så dümna stunder,
„Men self — jag aldrig skal bli lär.
„Sig Barn! — så hörs Gudinnan swara,
„Min Hjelte! hwad jag ser dig swag!
„Du med din Mor i dag skal fara
„Ibland en mängd, ibland en skara,
„Af ungdom täckhet och behag,
„Och du skal lyda hjertats lag. —
„I strålar swept — ifrån sitt Rike,
„Hon skyndar då til GUSTAFS Håf,
„Där ser hon mer än en sin like,
„Om alla hör hon ryktets låf —
„Här skal min Son sin frihet sällja,
„Hans djerfhet slutas innan kort,
„Och at han self må klarlynt wälja,
„Så rycker jag hans bindel bort.

Straxt märcker Venus honom brinna,
 Cupido ser bland Gragers tal,
 Hwad höjd af sällhet är at vinna!
 Hos den och den, och den Gudinna,
 Men — sade han „se här mitt wall!
 Här finns en enda Herriginna.

Embetsmannas Maximer i Uhyrien *).

Det är nu mera allmänt at tala om sin oparriskhet at det måste på något sätt bewisas. Det minst mistänkt är at då någon af dina wänner kommer för din Domstol, du altid talar emot honom. *N. N.* är min gamla goda wän, skal du icke underlåta at säga, men han har orätt, jag nödgas vara emot honom. På det sättet blir du säkert utropad för oparrisk.

Det är wäntligt at låta löna sig för sin tjenst, men ges det tilfälle så försaka både lön accidentier. Jag begär inett, utan är det mitt högsta nöje at kunna vara nyttig. En sådan försakelse skal krappera, och du skal så dubbelt mera än du eljest fått.

Utisk, det måste du vara på dit eget sätt, nya och owanliga medel måste nyttjas, hör flitigt efter hwad som berättas, och belöna Rapporteurerna wid tilfalle, du skal snart så weta allt hwad som passerar och intet passerar; med liten konst kan du lätt sammanbinda det ena med det andra, gör sedan up Historien och gif fram henne med en wis försäkran. — Jag wet från säker hand; jag har sammanlagt den omständigheten med den *Anecdoten*, den händelsen med det yttrandet och säker förklarar sig self mine Herrar. Herrarna, alla närwarande, som derigenom slipa beswäret at undersöka, skola finna det troligt, och utsprida at du är en utisk, slug och spitsfundig Man.

War aldrig nogräknad i medlen, försmå inga, Betänkligheter äro små själars loft, anständighet och honetteré bara förhinder. Behöfwer du Spioner, (och du kan ej vara dem förutan) så äro husfolk och betjenter, färin

*) Insändt.

Fåringar och ofkyldiga barn de påliteligaste, behöfwer du vittnen, nyttja ängiswarena. Men Åhsyriska Lagen . . . tappri, utvärka en förklaring, er bref, eller slå Lagen wid drat om icke annat hjälper, det kemmer ej så noga.

För all ting, at din anda och hand är i alt; at du leder och styrer anklagare och vittnen, Protocoller och Expeditioner. I besluten nyttja altid lurprisen och säg din tanke genast; är någon af en annan, ansåkra honom tills han beger sig. På det sättet skal du stueligen utgåra ensam hela Rätten.

Ståndaktig i dina beslut, lär aldrig förmå dig at afwika från de ideér du en gång fattat eller göra om hvad du en gång gjort, om det wore aldrig så obefogat eller förhastat. Det wore skam at bege sig och et farligt exempel. Besåst och försvara heldre en orimlighet med tio andra orimligheter, än at erkänna mistag.

Wägar någon at icke njas med dina myndiga utslag, förklara den samma för en Marin och chicaneur. Upleta alla personaliteter och anecdoter om honom, sprid dem wäl ut, ingen ting är så souveraint som at förtala — känn människor, och wet at de gärna tro det som är ondt.

De öfrige Maximerne en annan gång.

Bref

Från Mamsell * * * til Uegiswarem.

Följande Saga *) om det så behagas, torde ni insätta men likwäl utan någon Annonce, som liknar den til Påswens tal, jag wil inret vara orsak til convulsioner hos någon människa, — det är en slags Blif lektüre, som jag önskade at den Wälsignade Tryckfriheten fournerade ostare, men för at vara upriktig blir det wäl aldrig orsaken til insändandet — är ni upfiken? se här den rätta — min Brores Informator aviserar sig at vara här i mig, — har ni nånsin hört så extrevagant, så

*) Den får ej rum denna gången, utan skal tryckas i N:o 58.

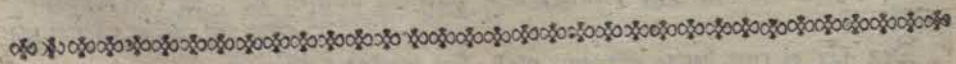

Tå onaturligt? — Det är en gifwen sanning at jag intet är i cas ännu at bruka Häfärmar och spanskt snus, men enfin, jag har apparange igenom et Adeligt gifte, en frälst Under Offcer friar till mig réellement, han har 4000 Roppardaler hwarmed han tänker pouffera sig til placerad Fendrick på extra stit, jag frequenterar Beurs-Assembléerna, figurerade i spader Knekt första Söndagen emot en ung Grefwe, ja! emot en Grefwe, ligger til flockan 11 på dagen, kan lacquera med smink, penslar ögonbryn, talar min Fransyska och läser Montesquieu — hwad tror ni? för at hämnas på mig som blifwit oberweklig att sedan den Wälborne unga Hern anmälte sig, så öfwerfätter Studenten detta stycket af min Favorit-Auctor och presenterar mig det — je me mocque, och hela werlden skal så se huru litet det rör mig.

A n n o n c e.

De första 50 Numren af Wälsignade Tryckfriheten finnas i Herr Runemarks och flera Boktådor Completa, dermed förstås så Completa, som Lag tillåter, alla til och med Fiscaliske distraction är i den wägen oförlätelig, sedan jag så ofta Annoncerat at Numrarna 1. 2. 3. 4. äro förbudna, Boktryckaren pliktsåld i Konglig Håf. Rätten til 50 Riksdaler, samma Kongliga Håf. Rätts Utslag Allernädigst af Hans Konglig Majestät gillat, bdnerna til treflistes — derstädes finnas äfwen Completa Exemplar af Proessen emellan Hans Konglig Majestäts Tro: Man, Öfwersten i Konglig Swenska Arméen Commendanten på Lowisa Gräntse Fästning emot Kejsardömmet Ryssland, samt Riddaren af Hans Konglig Majestäts Swärds och Wasa: Orden Högwälborne Herr Jacob Gerner och Lund.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

